

HET IS JIJ OF IK

Hoe ver ga je als alles wat je lief is op het spel staat?

HET IS JIJ OF IK

Shireen Eyer

Schrijver: Shireen Eyer
Coverontwerp: Sh!reen Artwork
ISBN: 978-94-641-8096-1
© Shireen Eyer
2020 - Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Alle in het boek beschreven personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval.

1 - Sanne

Ik word wakker van het geluid van krekels, het minst onaangename toontje dat ik kon vinden op mijn telefoon. Toen ik zes uur geleden de wekker zette, was ik serieus van plan om meteen op te staan. Wilskracht om acht uur 's morgens blijkt echter iets heel anders dan wilskracht om twee uur 's nachts.

Ik geef toe aan mijn vermoeidheid en neem mij tegen beter weten in voor om nog een keer te snoozen. Als ik met één oog halfopen mijn telefoon oppak, zie ik dat ik een berichtje heb.

Jasmijn Sanders

Wat??? Wat zit daarin?

Cadeautje?

06.35 uur

Langzaam komt de herinnering aan gisteravond weer terug. Ik heb haar midden in de nacht een foto gestuurd. Op mijn nachtkastje staat het object van mijn fotosessie: een donkerblauw fluwelen doosje, niet veel groter dan mijn hand. Ik ben nu toch wakker, ik stuur haar een berichtje terug.

Nee

Een erfstuk

08.03 uur

Ik pak het doosje vast. Het onheilspellende gevoel dat gisteravond een knoop in mijn maag legde, zorgt ervoor dat ik het niet opnieuw openmaak. Ik leg het doosje in de lade van mijn nachtkastje. Wat ik ook ga doen, het zal moeten wachten. Zonder koffie kan ik geen goede beslissingen nemen.

2 - Lisa

Het belletje van de deur rinkelt en ik hoor de stem van Mary. 'Goedemorgen!'

Zoals bijna iedere dag komt ze 's morgens voordat ze naar haar werk gaat even bij haar vader langs voor koffie en een bagel. Haar altijd perfect geföhnde krullen lijken op en neer te springen als ze naar haar vader loopt. Ze drukt een kus op zijn voorhoofd. Op haar hoge hakken steekt Mary een stuk boven haar vader uit.

Ik geniet intens van de vijftien minuten in de ochtend waarin we kletsen over van alles en nog wat. In de jaren dat ik haar vader help in de deli zijn we goede vriendinnen geworden. Mary legt de leren dossiermap die ze onder haar arm draagt op een van de lege tafeltjes en strekt haar armen naar mij uit. Blij dat ik even pauze kan nemen, leg ik mijn bruin gevlekte ovenwanten snel uit het zicht en strijk een losse pluk haar achter mijn oor. 'Wat is er met jou vandaag? Heb je de loterij gewonnen?' Haar vrolijkheid werkt aanstekelijk.

'Bijna! De assistente van onze projectmanager is uitgevallen. Ze heeft last van haar bekken en moet bedrust houden tot haar bevalling. Ze is maanden uit de running en we weten zelfs niet of ze daarna wel terug kan komen.'

Het is niets voor Mary om zo blij te zijn over andermans leed, zo ken ik haar niet.

'We hebben iemand nodig om haar te vervangen, we lopen

over van het werk. Over vier weken moeten we de pitch klaar hebben voor Ballford hotels. Ik dacht meteen aan jou.'

Mijn vrolijkheid slaat om in verwarring. 'Aan mij? Maar ik werk hier, ik ben helemaal niet op zoek naar iets anders.'

Alsof ze mijn opmerking niet gehoord heeft, stoomt Mary verder. 'We hebben iemand nodig die van aanpakken weet en een goed hoofd op haar schouders heeft. Jij bent slim en je bent een harde werker. Je hebt al zoveel gehoord over dit account, je weet er bijna alles van. Bovendien weet ik gewoon zeker dat je het werken in de stad af en toe mist.'

Ik ben te verbaasd om een woord uit te brengen. Ze kijkt triomfantelijk naar haar vader en dan weer naar mij. Het is duidelijk dat ze verwacht dat ik een gat in de lucht spring. 'Kom op. Je kunt niet eeuwig in de deli blijven werken. Dit is je kans op een echte baan. Ik begrijp dat ik je ermee overval, maar denk er tenminste over na.' Mary kijkt op haar horloge en veert op. 'Ik moet rennen. Ik bel je vanmiddag, dan zeg je ja en regel ik het voor je!'

Ik krijg een snelle, maar welgemeende kus op mijn wang. Ze geeft haar vader een knuffel en vliegt dan in volle vaart de deur uit. Joe legt zijn hand op mijn arm. Het lijkt heel even of ik opluchting zie in zijn vriendelijke ogen. 'Dit is een prachtige kans, lieverd. Ik zou die met beide handen aannemen als ik jou was.'

Ik ben verbluft dat Joe zo laconiek reageert. 'Maar jij dan? Ik kan jou toch niet alleen laten hier?'

Joe vouwt zijn handen samen voor zijn gezicht en wacht even voordat hij iets zegt. 'Weet je, toen Heather overleed, kwam je als een geschenk uit de hemel. Ik had het nooit zonder jou

gered. Dankzij jouw hulp kon Mary haar baan in de stad aanhouden. Jij hebt een stukje vrolijkheid in ons leven teruggebracht. Maar de tijden zijn veranderd. Op de hoek van iedere straat zit een Starbucks of een andere grote keten. Jongelui komen hier niet meer voor hun koffie in de morgen. Ik verdien genoeg om bescheiden te leven, maar ik weet niet hoelang ik nog genoeg verdien om jou ook te kunnen betalen.'

Ik volg de blik van Joe door het kleine restaurant. De meeste tafeltjes zijn leeg en de vaste klanten lijken inderdaad geen haast te hebben om naar hun werk te komen. Ik zie een traan opwellen in zijn vermoeide ogen als hij verder gaat. 'Dit is je kans op een beter leven. Een echte baan, een echt salaris, ziektekosten en pensioen. Je bent te jong en te slim om de rest van je leven bagels af te bakken.'

Mijn hoofd tolt. Mary's voorstel komt als een donderslag bij heldere hemel, maar als ik eerlijk ben, klinkt het wel te gek. Ik zie ook wel dat de deli niet meer zo goed loopt als voorheen en als ik Mary hoor praten over haar werk, dan ben ik best weleens jaloers op haar leven in de echte wereld. Ik fantaseer over de half uur durende rit over I-95 naar Midtown die ik dan iedere dag zou maken. Hoe heerlijk het zou zijn om weer eens met een beker koffie in mijn hand een kantoor binnen te lopen en na te denken over iets anders dan de temperatuur van de oven.

Een droom, maar meer ook niet. Mensen zoals ik moeten in de schaduw blijven. Je kunt niet hopen op een zonnige toekomst als je een geheim onder je hart hebt dat het daglicht niet verdraagt.

3 - Sanne

Drie weken eerder

Justin staat in de deuropening en kijkt me smekend aan. 'Kun je vanavond meedraaien hiernaast? Ik heb een zieke en de tent zit vol. Ik vraag het je als je GBF, niet als je baas.'

Ik moet lachen om zijn malle grijns. 'Ja natuurlijk, ik heb geen leven, dat weet je toch?' Bovendien kan ik het geld goed gebruiken, maar dat hoeft hij niet te weten.

'Top, je helpt me enorm!' Het belletje van de deur rinkelt als de deur achter hem dichtvalt.

'Als ik mee kan eten in de keuken kom ik direct nadat ik hier heb afgesloten.' Ik roep het er nog snel achteraan, maar ik weet dat hij het niet meer hoort. Ik hoop stiekem dat Juul er ook is vanavond.

Julia, is de reden dat ik deze baan heb. Tijdens mijn studie zocht ik een baantje in de buurt en zij regelde dat ik bij Justin aan de slag kon. Zonder enige vorm van kennis of ervaring blufte ik me door de eerste paar avonden heen. Gelukkig bleek Justin een aardige vent die eerlijkheid en hard werken belangrijker vond dan het feit dat zijn nieuwe serveerster wist welk mes precies waar hoorde. Hij nam me vast in dienst voor vier avonden per week en vertelde dat het voor hem draaide om lekker eten, alsof je bij je vrienden thuis bent. 'Welkom bij het team van Malones'

Dat Justin met die filosofie zo succesvol zou zijn, had hij zelf ook niet verwacht. Een hippe journaliste schreef over het voortreffelijke eten, geserveerd in de meest ongedwongen sfeer tegenover het Sarphatipark. Het nieuwtje ging als een lopend vuurtje door De Pijp en de rest van Amsterdam. De tent zat iedere avond bomvol. Na een paar jaar opende Justin in het vrijgekomen pand naast het restaurant een delicatessenwinkel.

In de tussentijd had ik mijn studie marketing en communicatie afgerond. Via een kennis van mijn ouders kon ik aan de slag bij een groot reclamebureau. Daar werkte ik doordeeweeks, maar in het weekend bleef ik helpen in het restaurant. Mijn moeder liet geen kans onbenut om mijn succes bij het bureau toe te schrijven aan het feit dat zij mij naar binnen had gekletst. Hoe hard ik ook werkte, hoeveel successen ik ook behaalde, in haar ogen bleef ik een liefdadigheidsproject. Dus toen Justin iemand zocht voor de dagelijkse leiding van de Malone Deli twijfelde ik geen moment. Ik stak direct mijn vinger op en gooide mijn carrière om.

‘Hij kijkt alleen naar jou. Hij wil je, ik zeg het je.’ Julia prikt met haar vinger in mijn zij en knikt in de richting van een tafeltje in de hoek bij het raam. We staan achter de lange bar van het restaurant en poetsen wijnglazen.

Ik bloos ervan, ik weet dat ze gelijk heeft. In de hoek zitten vijf mannen aan een tafeltje. Ik geef haar een por terug met min elleboog. ‘Je ziet spoken.’

Het is duidelijk een zakelijk etentje, het gesprek aan tafel verloopt in het Engels, maar hij spreekt Nederlands tegen ons. Hij heeft zijn jasje uitgedaan en de mouwen van zijn overhemd omgeslagen. Ik kijk altijd naar de armen van een

man. Die van hem zijn prachtig: mannelijk, een beetje gebruind en sterk.

‘Waarom breng jij niet even de dessertkaart naar ze toe?’ Julia houdt het krijtbord met de toetjes dwingend voor mijn neus. ‘Alleen om te bewijzen dat het onzin is,’ zeg ik. De overtuiging in mijn stem is gespeeld.

Als ik bij het tafeltje aankom, kijken twee diepbruine ogen mij aan. ‘Ik hoopte al dat jij voor het toetje zou zorgen.’

Klonk dat nu dubbelzinnig of is dat mijn verbeelding die spreekt? Zijn gezicht staat vriendelijk, maar zijn ogen kijken vastbesloten, alsof hij gewend is om te krijgen wat hij wil. Zijn bruine haar krult en zit jongensachtig nonchalant, het is duidelijk heel goed in model geknipt.

Ik leg uit dat alle desserts huisgemaakt zijn en naar wens kunnen worden gecombineerd met koffie naar keuze of een glaasje Limoncello, onze specialiteit, zelfgemaakt en geserveerd uit een fles die we bewaren in een blok ijs. Als ik hun bestelling heb opgenomen en terugloop naar de bar voel ik zijn ogen over mijn rug glijden.

Ik hoor Julia afscheid nemen van de vijf mannen aan tafel. ‘I hope you enjoyed our food. Thank you for your visit. Goodnight.’

Ik ben blij dat ze weg zijn maar tegelijkertijd ook een beetje teleurgesteld. Dan zie ik Julia mijn kant op komen met een glimlach van oor tot oor. Ze drukt het leren mapje met de rekening in mijn hand.

‘Goede fooi?’ vraag ik. ‘Nee, veel beter’ grijnst ze. Ik open het

mapje achter de bar en zie dat er op de plek waar je je creditcard kunt inschuiven een visitekaartje zit.

Alexander J. Moore
Sr. Business Manager
Bentink International

Als ik het kaartje omdraai krijg ik een hartverzakking. 23.30 Skybar Okura staat er. Julia kijkt me hoopvol aan. 'Je gaat toch wel hè?'

Soms wens ik dat ik een tiende van haar zelfvertrouwen had. 'Nee, natuurlijk niet! Wie zegt dat dit voor mij bedoeld is? En dan nog, ik kan toch niet zomaar met een wildvreemde kerel in een hotelbar gaan zitten?' Stiekem ben ik best nieuwsgierig, maar dat zeg ik er niet bij.

'Dat kun je wel en dat ga je ook doen.' Julia's toon duldt geen tegenspraak. 'Je gáát en je laat je door hem verleiden en als het even meezit laat je de boel even goed doorsmeren.' Ze lacht om mijn geschockte gezicht. Godzijdank komt Justin op het juiste moment voorbijlopen. 'Dames, tafel drie wil de dessertkaart zien en tafel acht wil afrekenen.'

Het is tien uur, dus ik heb nog een uur de tijd om een beslissing te nemen. Julia gebruikt iedere kans die ze heeft om tussen de bedrijven door duidelijk te maken dat ik moet gaan en een keer iets spontaans moet doen. Volgens haar leef ik als een non sinds het uit is met Bram en heb ik ook recht op een beetje aandacht van een leuke man. Bovendien moet ik niet zo godvergeten stijf zijn. Van je vrienden moet je het hebben.

Als ik om tien over elf de deur uitloop, twijfel ik heel even of ik rechtsaf zal slaan maar ik loop uiteindelijk toch naar links en begin aan mijn korte wandeling naar huis. Dan hoor ik zijn stem. 'Het Okura is de andere kant op.'

Ik schrik op. Alexander staat aan de overkant van de straat. 'Ik was bang dat je niet zou komen en besloot op je te wachten.'

Ik zie dat het geen zin heeft om te doen alsof ik zijn kaartje met boodschap niet heb gekregen. 'Sorry, ik ben heel moe, ik sta overdag in de delicatessenwinkel en moest vanavond ook nog invallen voor een zieke collega. Ik ben al meer dan twaalf uur aan het werk.' Het klinkt als een stom excuus.

'Dan heb je een drankje verdiend.' Hij loopt vastberaden op me af, legt zijn arm om mijn schouder en alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, loop ik met hem mee langs het park en door de Ferdinand Bolstraat richting het Okura.

Wat vervolgens gebeurt, is moeilijk te omschrijven. Graag zou ik zeggen dat het totale verstandsverbijstering was, maar dan zou ik liegen. Ik liet het gebeuren. Alex voerde me naar de bar van het Okura. Hij bestelde drankjes die ik zelf nooit zou hebben gekozen en ik dronk ze op. Ik genoot van het uitzicht. Toen ik hem vertelde dat ik graag danste, stond hij op en zwierde samen met mij door de bar. Hij was begripvol toen ik hem vertelde over oude vlammen en luisterde naar alles wat ik hem verder zonder veel moeite prijs gaf.

Ver na middernacht stond Alex stond en gaf de barman een seintje voor de rekening. Samen slenterden we naar de lift. Hij drukte niet op BG, maar op het knopje voor de twintigste verdieping. In de bronzen spiegelende wand van de lift zag ik

mezelf wazig. Eenmaal boven liepen we door een lange gang naar zijn hotelkamer.

Voor de deur bleef hij staan, keek in mijn ogen en kustte me zonder af te wachten of ik terug zou kussen. Van de deur naar het bed werden mijn hals en schouderbladen zorgvuldig door zijn lippen onderzocht. Alles wat erop volgde zou door Julia zeker bestempeld kunnen worden als 'de boel eens goed door laten smeren'.

Ik word wakker van het zonlicht dat door het raam naar binnen komt. Als ik opkijk zie ik dat Alex de gordijnen opendoet.

'Goedemorgen schoonheid.' Hij loopt rond met natte haren en een handdoek om zijn middel. Blijkbaar heeft hij al gedoucht. Ik draai me nog een keer om in de extreem zachte katoenen lakens en bedenk wat mijn volgende move zal zijn.

Hij vraagt niet of ik ontbijt wil, maar even later rolt iemand van roomservice een karretje de kamer binnen. 'Ik dacht dat je vast wel trek zou hebben.' Hij kijkt me met een grijns aan.

We ontbijten samen in bed als ik plotseling krekels hoor. Mijn wekker. Ik moet werken vandaag. Ik pak mijn telefoon uit mijn tas om de krekels hun nek om te draaien en zie dat ik een aantal berichtjes heb.

Julia van Laar

Zag jullie weglopen! Go girl!!

23.14 uur

Julia van Laar

????????

01.34 uur

Julia van Laar

Neem aan dat je geluisterd hebt... have fun!

01.36 uur

Julia van Laar

Waar ben je?

07.36 uur

Okura

Bel je later

08.04 uur

Een uurtje later sta ik in mijn eigen vertrouwde slaapkamer me om te kleden voor werk. Alex heeft me keurig netjes thuisgebracht en voor de deur als een echte gentleman een kuis kusje op mijn wang gedrukt. Hij vroeg wanneer ik klaar was vandaag. Ik zei dat de winkel om vijf uur dicht ging. Voordat ik kon vertellen dat ik dan meestal niet voor halfzes klaar ben, zei hij beslist: 'Goed, dan haal ik je om vijf uur op.'

Ik heb het gevoel dat ik gisteravond ben opgeslokt door een tornado en nu net voor mijn huisdeur weer ben uitgespuugd. Alsof ik alle tijd daartussen niet zelf heb kunnen nadenken, alsof ik heb zitten kijken naar een film met mijzelf in de hoofdrol. Voor ik het wist heb ik toegezegd om Alex vanmiddag weer te zien en dat terwijl ik eigenlijk niets van hem weet. Ik probeer onze gesprekken van gisteravond terug te halen, maar ik realiseer me dat hij een groot mysterie is gebleven.

Als ik Julia aan de telefoon heb, hoor ik mezelf zeggen dat ik een heel leuke avond heb gehad en dat hij er inderdaad zonder pak net zo strak uitziet als met. Als ze me vraagt hoe hij is en wat hij doet, draai ik er ongemakkelijk omheen en vertel dat we daar helemaal niet aan toe zijn gekomen.

‘Maar ik zie hem vanmiddag weer en dan zal ik hem weleens flink uithoren.’ Ik klink zo overtuigend dat ik het zelf ook geloof.

Zaterdag is de drukste dag van de week in de winkel en vandaag is gelukkig niet anders. Naast alle gewone klanten, heb ik ook Julia en Jasmijn te woord moeten staan. Jasmijn had zelfs scones meegenomen, zoals ze dat vroeger ook altijd deed toen we nog samen een kamer deelden in de buurt van het Amstelstation. Bij een goed gesprek horen volgens haar nou eenmaal scones. Om een of andere reden zijn zij erg uitgelaten over het feit dat ik eindelijk de draad weer heb opgepakt. Het is goed dat ik mezelf niet langer voor de helft van de mensheid probeer te verstoppen, weten ze me fijntjes in te wrijven. Het zal wel.

Ik heb ze niet verteld over de enorme bos witte rozen die om twaalf uur werd bezorgd. Op het kaartje stond alleen een smiley en een A. Ik ben gevleid dat iemand zoveel moeite voor me doet en ik begin zelfs naar vanavond uit te kijken. Al is het maar dat ik dan in ieder geval niet aan mezelf hoef toe te geven dat ik een onenightstand heb gehad.

Stipt om vijf uur zie ik hem al staan bij de ingang van het park tegenover de winkel. Hij ziet er kalm en charismatisch uit, hij is casual gekleed. Ik zorg dat ik de winkel snel afsluit en fris mezelf nog even op in het keukentje achterin.

Als hij ziet dat ik naar buiten kom, tikt hij met zijn wijsvinger

op zijn horloge. 'Je bent laat, je zei dat je om vijf uur klaar was?'

Ik kijk op mijn eigen horloge en zie dat het al bijna halfzes is.

'Sorry, maar het was een drukke dag, ik kon pas na vijf uur de kas opmaken en de winkel aanvegen.' Wederom klinkt de waarheid als een slechte smoes en voel ik diezelfde ongemakkelijkheid van gisteren weer opborrelen.

Een glimlach breekt door op zijn gezicht. 'Gelukkig maar, ik dacht even dat je een ander vriendje achter in de winkel had zitten.'

Opgelucht steek ik mijn arm door die van hem. 'Waar gaan we heen? Wat gaan we doen?' De vragen spelen al de hele dag door mijn hoofd. 'En bedankt voor de mooie rozen, ik heb ze in de winkel laten staan omdat ik niet wist wat we gingen doen en of het handig zou zijn om met een grote bos rozen rond te lopen en..' Ik merk dat in aan het ratelen ben, geen goed begin, dus ik stop met praten.

'Punt één, graag gedaan. Punt twee, goed gedacht. Een grote bos rozen zou alleen maar in de weg zitten vanavond.' De blik in zijn ogen verraadt een deel van zijn plannen voor vanavond. Ik krijg geen gelegenheid om er verder over na te denken. Voor ik het weet, zit ik achter in een absurd dikke auto waarvan de ramen zo donkergetint zijn, dat ik bijna niet kan zien waar we heen rijden. Alex knikt naar de chauffeur en we rijden weg.

We blijken een reservering te hebben in een klein restaurantje aan het water, even buiten Amsterdam. Het is net als Malones een hippe plek. Achter de lange bar staan twee mannen cocktails te shaken. We krijgen een tafeltje in

een rustige hoek bij het raam. Net als gisteravond is de sfeer ontspannen en prettig wanneer de serveerster twee voorgerechtjes op tafel zet. Ik heb nog geen menukaart gezien, laat staan dat ik iets heb besteld. 'Wat is dit? Mogen we hier niet zelf kiezen wat we willen eten?'

Alex ziet mijn ergernis en zegt alsof het de normaalste zaak van de wereld is: 'Ik heb alvast doorgegeven wat we gaan eten, dan hoeven we niet zo lang te wachten op het toetje.'

Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat hij ziet dat mijn tenen zwaar gekromd in mijn schoenen zitten, want hij neemt mijn hand in zijn handen en kust mijn vingers.

'Sorry, ik ben gewend om de leiding te hebben. Ik heb graag dat de dingen zo gaan zoals ik dat voor ogen heb.'

Hij roept de serveerster, stuurt de voorafjes terug en laat de menukaart brengen. 'Zoek maar uit waar je zin in hebt vanavond. Jouw feestje.'

Hoewel hij glimlacht en ik mijn punt heb kunnen maken, blijft ik zitten met het knagende gevoel dat ik misschien beter niets had kunnen zeggen.

De rest van de avond laat ik mij door Alex leiden. Hij wil van alles over mij horen en speelt mijn vragen aan hem direct weer terug. Zo heb ik ontdekt dat zijn werk zo saai is dat hij mij daar niet mee wil vervelen. Hij heeft dezelfde familieproblemen als ieder ander (welke dat zijn, blijft onbesproken) en hij is in afwachting van de oplevering van zijn nieuwe huis (locatie eveneens onbesproken) en verblijft daarom in een hotel.

Die avond verkreukelen we de lakens van mijn bed. Het is nu

in ieder geval geen onenightstand meer. Bovendien heeft Juul gelijk: het is te laat om als maagd het huwelijksbootje in te stappen, dus kan ik net zo goed een beetje lol hebben.

Als ik wakker word, is hij al weg. Op het nachtkastje ligt een nieuw visitekaartje. Ik pak het op en lees wat hij erop heeft geschreven.

Vanavond 19.00 uur en ik accepteer geen nee. A

Ik pak mijn telefoon en typ een bericht. Daarna haal ik mijn bed af, ik heb opeens ontzettend behoefte aan schone lakens en een douche.

4 - Lisa

‘Kijk mama, dat is een Delta!’ Max zijn snoet zit tegen het raam van de auto geplakt. Boven ons hoofd komt een vliegtuig over. Het is vaste prik als we onderweg naar West Palm Beach langs het vliegveld van Fort Lauderdale komen. Hij is van kleins af aan gebiologeerd door vliegtuigen.

‘Mam, nu je nieuw werk hebt, ben je dan iedere zaterdag vrij?’ Hij klinkt hoopvol.

Ik knik en zie hoe hij blij zijn vuistjes in de lucht steekt. Mary had gelijk, ik moest deze kans grijpen, alleen al voor hem. Ik kon het niet weerstaan, de mogelijkheid om een echte baan te hebben, meer geld te verdienen, tijd te hebben om Max naar school te brengen en in de weekenden leuke dingen met hem te doen. Het is tijd dat ik het leven weer oppak.

Morgen is hij jarig. Tien jaar wordt hij. Hij is mijn alles. Verjaardagen maken me melancholisch, die van Max in het bijzonder. Zijn geboorte was een keerpunt in mijn leven. Vlak daarvoor besloot ik om opnieuw te beginnen, ver van huis. Om zo zuinig mogelijk met mijn spaargeld om te gaan, kocht ik een kleine caravan op een trailerpark aan Biscayne Boulevard.

Zijn stem onderbreekt mijn gedachten. ‘Oma Rosie zegt dat ze maandag als ik uit school kom pannenkoeken gaat bakken. Om te vieren dat je nieuw werk hebt.’ Zijn enthousiasme maakt dat ik hardop lach.

Mijn buren Rosie en Vic ontfermden zich over mij. Zelf hadden ze nooit kinderen kunnen krijgen en hun zorg voor mij en later voor Max vulde een leegte in hun leven. Toen hun schoonzus overleed, was het Rosie die voorstelde dat ik bij haar broer Joe in de deli zou gaan helpen. Rosie en Vic zorgen voor Max als ik aan het werk ben. In de afgelopen tien jaar zijn we een hechte kleine familie geworden, Max is dol op zijn oma Rosie en opa Vic. En hoewel het mijn plan was om na de geboorte van Max weer te vertrekken, ben ik gebleven.

‘Mam, afrit 74!’ De kreet van Max doet me opnieuw opschrikken uit mijn gedachten.

‘Wat goed van je lieverd! Mama zit niet op te letten.’ Deze route hebben we al zo vaak gereden, dat Max precies weet welke afslag we moeten hebben.

Even later stoppen we voor de Bank of America. Aanmelden, registreren en ondertekenen. In het logboek zie ik mijn naam met grote regelmaat terugkomen. De medewerkster aan de balie loopt vooruit naar de speciale ruimte achterin waar de bankkluisjes zijn. ‘Welkom terug, mevrouw Stone.’

Ik wacht tot ik alleen ben voor ik de deur van mijn kluisje open. Bij ieder bezoek ben ik opgelucht dat alles nog op zijn plaats ligt. In de kluis ligt een envelop met oude foto’s en papieren. Ook ligt er een doosje met sieraden met vooral sentimentele waarde en nog wat prullaria. Op een kleine lichtblauwe envelop staat Max zijn naam. Daarin zit een brief die ik lang geleden voor hem heb geschreven. Ooit zal hij kunnen lezen wat ik gedaan heb en waarom. Ik wil dat hij mijn kant van het verhaal weet maar zolang ik leef ligt de brief hier goed.

Ik kom voor de grote rugzak helemaal achterin. Als ik hem

open, voel ik aan de stapeltjes bankbiljetten die er keurig gebundeld in zitten. Ik haal er vijftienhonderd dollar uit, veel meer dan ik normaal nodig heb maar ik hoop dat ik met mijn nieuwe salaris voorlopig geen geld meer uit de tas hoeft te halen. Ik ben zuinig geweest in de afgelopen jaren. Tweehonderdvijfzeventigduizend dollar heb ik nog ongeveer over van de driehonderdzeventigduizend die ik tien jaar geleden had.

Het voelt vreemd om zoveel geld mee te nemen, maar ik hou mezelf voor dat het noodzakelijk is. Toen ik afgelopen week bij Mary op kantoor langsging om kennis te maken met Miss Bloom, droeg ik mijn enige nette broek en die kan ik moeilijk voortaan iedere werkdag aan doen. Het gesprek verliep vlekkeloos. Miss Bloom was kritisch, maar we klikten vanaf het eerste moment en ik kon haar overtuigen dat ik het werk aankan. Ik wil Mary niet teleurstellen en echt mijn uiterste best doen om iets van deze kans te maken, dus ik heb besloten om een deel van mijn spaargeld te investeren in een paar goede outfits voor op kantoor. Ik prop de rugzak terug in de kluis, sluit hem stevig af en controleer of hij echt dicht zit.

Max zit op het bankje bij de voordeur op me te wachten. Hij springt op. 'Gaan we ook nog even de post halen?' Twee deuren naast de bank zit een postagentschap. Ik haal mijn hand door zijn bruine krullen. 'Ja, dat doen we.'

Mijn postbus is leeg. Geen bericht is goed bericht. De rest van de ochtend brengen we door in een outlet mall, waar ik door slim in te kopen vijf jurkjes, twee nette broeken, wat topjes en bloesjes, twee jasjes en drie paar schoenen weet te scoren zonder over mijn budget heen te gaan. Ik heb zelfs nog wat over, zoals ik gehoopt had.

Als Max en ik samen een ijsje eten, vertel ik hem wat ik met de rest van het geld van plan ben. 'Ik dacht dat we misschien op weg naar huis nog een stop zouden kunnen maken bij een ander winkelcentrum.'

Ik zie hoe hij probeert zijn teleurstelling te verbergen. Die arme schat heeft de hele ochtend heen en weer gelopen tussen pashokjes om mij te helpen de juiste maat te vinden. Hij was zo blij dat ik een zaterdag vrij had dat het hem niet kon schelen, maar ik weet zeker dat hij gehoopt had dat we vanmiddag iets leuks gingen doen samen. 'Ik dacht dat we misschien naar de Lego-winkel zouden kunnen gaan om iets uit te zoeken voor je verjaardag?'

Zijn gezicht klaart direct op en hij begint te stralen. 'Echt? O wow! Misschien kan ik dan wel net zo een raceauto uitzoeken als die ik vorig jaar voor Kerst heb gekregen, dan kan ik ze eindelijk tegen elkaar laten racen!' Hij springt in de rondte van blijdschap.

Ik besluit op dat moment dat ik de grootste doos Lego voor hem ga kopen die in de winkel te krijgen is. En die raceauto.

Ik word al vroeg wakker. Als ik me omdraai om op te staan, zie ik Max. Hij is ergens vannacht in mijn bed gekropen en naast hem op zijn kussen staat zijn nieuwe Lego raceauto. Hij is er de hele middag is hij mee bezig geweest. Ik geniet ervan om hem zo te kunnen bestuderen. Hij is nog diep in slaap en zijn krullen plakken een beetje nat van het zweet tegen zijn hoofd. Hij lijkt op zijn vader.

Toen Max kleiner was, vroeg hij af en toe naar hem. Hij weet dat zijn vader er niet meer is, maar meer dan dat heb ik hem nog niet willen vertellen. Het ongeluk waarbij zijn vader om het leven is gekomen was vreselijk. Het beeld van de

brandende auto staat in mijn geheugen gegrift. Het leven is soms gewoon bitter oneerlijk.

Ik sta op en begin alvast wat spullen te verzamelen voor vanmiddag. Rosie en Vic rijden samen met ons naar het strand en Joe en Mary komen vanmiddag vanuit de deli met de verjaardagstaart. Een verjaardagsfeestje op het strand, dat is wat Max het liefste wilde. Zwemmen, beetje voetballen met de grote jongens en rondhollen in het zand.

Het is een prachtige dag. De felblauwe lucht en haast groene zee steken sterk af tegen het witte zand. Het is niet bijzonder druk op het strand en we vinden dan ook snel een fijne plek onder een paar palmbomen. Niet alleen Max geniet, maar wij allemaal. Om mij heen zie ik de lachende gezichten van de mensen die ons dierbaar zijn. Mary onderbreekt mijn gedachten. 'Ben je klaar voor morgen?'

Ik draai me naar haar toe. 'Ja, ik denk het wel. Ik heb er in ieder geval erg veel zin in.' Ik vertel haar over de kleding die ik gisteren heb gekocht om goed voor de dag te komen morgen. Ze legt een prachtig ingepakt pakket op mijn schoot. 'Dat komt mooi uit, dit is voor jou, voor morgen. Ik dacht dat je dit wel kon gebruiken.'

Voorzichtig maak ik het open. Het is een prachtige leren tas in de diepste kleur rood die ik ooit heb gezien. Ontroerd dat ze zo iets moois voor me heeft uitgekozen, pak ik haar hand. 'Hij is prachtig! Dank je, voor alles. Je hebt geen idee hoeveel het voor Max en mij betekent dat je dit geregeld hebt.'

Ze drukt een kus op mijn hand. 'Doe niet zo raar, ik ben blij dat ik eindelijk iets terug kan doen.'

Daar sta ik dan, in mijn nieuwe outfit, met mijn rode tas over